

ЗВЕЗДА ИЗ РУМЕЛИИ/ RUMÉLIAI CSILLAG

(1975-1978)

(ПЕРВЫЙ КОНЕЦ КНИЖКИ ДЖАНА)
(A DZSÁN-KÖNYVE ELSŐ BEFEJEZÉSE)

1.

Звезда моя. Планета,
Взорвавшаяся утром,
Названием предмета
Тебя снабдили мудро,
Ты – вещь в себе, ты – тело
В пространстве разрежённом,
Какое тебе дело
До жителей донжонов!
Прессуются миряне
В слепое постоянство.
Светило, ты нагрнешь
И вытеснишь пространство.

Простор перекосило
От лишней этой мощи:
Ты плотью исказила
И вытянула площадь.
Над выгнувшимся светом
Материя довлеет
Твоя. И нет предмета
На свете тяжелее.
Ты – свет в себе. Ты – масса
Отмеренная в мере
Посмертной. Час от часа
Не легче атмосфере.

Сидишь напротив двери,
Уставившись на столик.
Уйти? По крайней мере
Расправиться на воле,
В пространстве разрежённом.
Полей магнитных сила

Вокруг тебя весь воздух
Свела, перекосила.
Не сдвинуться. Округа
Спрессована и сбита
Лицом твоим. Друг друга
Не выдержали. Квиты.

F.M.K. Январь 1978 г.

Csillagom. Reggel
felrobbant bolygó,
Tárgynévvel
Bölcsen ruháztak fel téged,
Te – önmagadban létező, te – test
A légüres térben,
Mi közöd neked
A donzsonok lakóihoz!
A világi emberek
Vak állandóságba tömörülnek.
Te égitest vagy, becsapódsz
És kiszorítod a teret.

A tér eltorzult
E túlságosan nagy erőtől:
Testeddel elferdítetted
És megnyújtottad a teret.
Az elhajlított fény felett
Anyagod uralkodik
És nincs a földön
Nálad súlyosabb tárgy.
Te – a magában létező fény vagy. Te – tömeg vagy,
Ami halál utáni mércével van
Kimérve. Óráról órára
nehezebb a légkörnek.

Az ajtóval szemben ülsz,
Az asztalra meredve.
Elmenjek? Hogy legalább
Kiegyenesedjek a szabadban
A légüres térben.
Körülöttd a levegőt
Mágneses mezők ereje
Összerántotta, eltorzította.

Mozdulni sem tudok. Körben mindent
Összepréselt és szétlapított
Az arcod. Nem bírtunk
egymással. Kvittek vagyunk.

F.M.K. 1978. január.

2.

Любимая, я знаю наизусть
Тебя, но перелистываю снова
И перечитываю. Лёгкий хруст
Твоих страниц, как снятие покрова:
Шуршит, как приручённая чадра
Твоя перепечатанная книга,
Как будто ты опомнилась вчера,
Как будто отказалась от пострига.
Безвыходно ты высмотрена мной,
Пускай вся жизнь окажется бездомной,
Пускай вся жизнь моя тому виной,
Ты угол мой, пожизненный и кровный.

Красавица, красавица, красавица,
Тебе то славиться, а то злословиться,
Ты лестью, фильдекосовою завистью
Укрыта, полотняною пословицей,
Условия тебя не ждут, не ставятся
Тебе то каются, то в трюмах отрекаются, –
В котлах, в геенне выварятся сторицей
С тобой ни повториться,
Ни условиться.
Но ты одна у нас, одно условие.
Один устой условного сословия.
Что ж так беззвучно, безразлично мечешься,
Ты, перерезанная вена человечества?

Kedvesem, kívülről ismerlek már
Téged, de újr alapozlak
és át olvaslak. Lapozáskor
mintha kitakarnálak:
Újranyomtatott könyved lapja
Megszelídített fátyolként suhog,

Mintha tegnap meggondoltad volna magad,
Mintha lemondnál volna róla, hogy kolostorba vonulj.
Menthetetlenül kinéztelek magamnak,
Legyen bár egész életem hontalan,
Legyen bár életem mindennek oka,
Életre szóló legközelebbi hajlékom te vagy.

Szépségem, szépségem, szépségem,
Hol dicsőíteni van kedved, hol becsmérelni,
Hízalgés, kicsinyes irigység
Szóttés közmondás takar be téged,
Nem várnak rád feltételek, de nem is szabnak neked feltételt
Hol vallanak neked, hol a hajófenéken megtagadnak, –
Üstökben, a pokolban százszor is megfőnek
Veled sem ismétlődni,
Sem megegyezni nem lehet.
Egyedüli vagy, Te, egyedüli feltétel.
Egyetlen pillére a feltételes rendnek
Hát akkor miért hánykolódsz ily hangtalanul és közömbösen,
Az emberiség felvágott vénajaként, Te?

3.

Мираж. Раз хочешь, будет так,
Ты не растрчиваясь, сгинешь:
Пусть целиком лежит костяк
В восточно-европейской глине.
Растительно-животный срок,
Ночуем по уши в доспехах,
Пока ночуется. Продрог
Мой панцирь, но вставать не к спеху.
Так стынет каждый человек
В своей застёгнутой скорлупке,
Покуда жив. Дай Бог нам век,
В который врежутся поступки!

Не трогай. Это верный труп,
Он трупом станет понемногу,
Он и теперь уже так скуп,
Что только в гниль ему дорога,
Остаток. В руки не возьмут,
Не вздрогнет кожа, кровь не брызнет,

Мираж. Мой первый в жизни труд
И первое подобье жизни.

Délibáb. Ha így akarsz, hát legyen,
El nem aprózva magad pusztulsz el:
Feküdjön hát egészben csontvázad
A kelet-európai agyagban.
Növényi-állati élettartam,
Nyakig páncélban éjszakázunk,
Amíg egyáltalán éjszakázunk. Áthúlt
A páncélom, de felkelni nem sietek.
Így fázik minden ember
Nyakig begombolt tojáshéjában,
Amíg él. Adjon Isten olyan életet,
Amelybe tettek vésődnek bele!

Ne nyúlj hozzá. Már biztosan hullá,
Hullává válik egy kissé,
Már most is oly fukar,
Hogy csak a rothadás felé vezethet az útja,
Maradék. Kézbe se veszik,
Nem remeg meg bőre, és nem fröccsen belőle vér,
Délibáb. Életem első munkája
Először valami életszerű.

4.

Я люблю тебя трижды,
Как герой из былин,
Ты тоска по отчизне,
Доползём, доскулим,
Доорём до порога,
Чередом, чередом
Докачует. Дорога
Под последним судом.
До угла, до постели
До своей стороны
Догорим. Догорели
Все четыре стены.
До своей половины
Доживём, до любви

Доплывём. Корабли мы.
Позови, позови!
Тишина неподвижна,
Позови, дозовись,
Жду тебя, жду отчизну,
Намечается бриз,
На груди непохожей,
На подушке чужой,
Не моей. Всё дороже
Потроха за душой,
Всё дороже, всё реже,
Всё беднее душа.
За бездушие режут,
Но ещё не спешат.
Чья душа околеет?
Чья в сердцах отрастёт
И растает? В тепле я
Потеряю вам счёт,
Потеряю свой вымпел,
Свой образчик, твой след.
Так и не дали тыл мне,
Чтобы не был согрет.
Полно. Мы излечимы
Только после конца;
Не коснувшись причины,
Не достав до лица.
Этот жест мой единый
Обезболенный жест,
Ты – моя половина
Из породы божеств.
Колыбель моя, зыбка,
Где ты, тёплая зыбь?
Где ты люлька? Где шлюпка
Надувная на глубь?
Проходная улыбка,
Бронированный взгляд.
Это кто? Это ты?
Все стоят.
Все идут. Проходная.
Это – улица. Впредь
Никого не узнаю,
Чтобы не умереть.

Háromszor szeretlek téged,
Mint a mondák hőse,
Honvágó vagy te,
Kúszunk, nyüszítünk,
Üvöltünk, míg el nem érjük a küszöböt,
Addig megyünk,
Míg oda nem érünk. Út
az utolsó ítélet alatt.
A sarokig, az ágyig
Hazáig
Égve maradunk. Leégett
Mind a négy fal.
A saját térfelünkig még
élve maradunk, a szerelemig
elhajózunk. Hajók vagyunk.
Hívj már, hívj!
A csend mozdíthatatlan,
Hívj, hívj, míg el nem érsz,
Várom rád, várom otthonom,
Felkel a szél,
Az ismeretlen mellkason,
Az idegen párnán,
Mely nem enyém. Egyre drágábbak
a zsigerek,
Egyre drágább, egyre ritkább,
Egyre szegényebb a lélek.
A lelketlenségért ölnek,
De még nem sietnek vele.
Kinek a lelke pusztul el?
Kivé nő meg a szívekben,
és olvad fel? A melegben
Elfelejtelek megszámolni benneteket
Elveszítem az árboclobogóm,
A példaképemet, a te nyomodat.
Mégsem adtak nekem hátországot,
Hogy ne legyen hol megmelegednem.
Elég. Csak a vég után leszünk
Gyógyíthatók;
Nem érintve az okot,
Nem érve el arcodhoz.
Ez a mozdulat
Az én egyetlen fájdalommentes gesztusom,

Te vagy az én másik felem
Az istenségek fajtájából való.
Én bölcsöm, ringatóm,
Hol vagy, te meleg hullámmás?
Hol vagy bölcsöm? Hol vagy
felfújható mélységálló csónakom?
Udvarias mosoly,
Páncélozott tekintet.
Ki ez? Te lennél az?
Mindenki áll.
Mindenki megy. Átjáró.
Ez egy utca. Többé
Senkit sem fogok megismerni,
Hogy ne kelljen meghalni.

5.

Джан III/ Dzsан III

/1975.1.15/

Семьдесят пятый год,
Улица, переход,
Четвёртый автобус, стоп.
В голых ладонях лоб.
Голый мой лоб в руках
Тёплых и ёмких. Страх
Тает на дне судьбы.
Как мы в тепле слабы!
Спасся, ослаб и тих
Лоб мой в руках твоих.
Две остановки в ночь.
Вышли. Автобус прочь.
Вышли. И угол наш.
Стоп. Наживает стаж
Память: январь, стоим.
Подвиг непоправим.
Можно воскреснуть вдруг
Из незнакомых рук,
Ветхозаветных тех,
С яблоком рвавших грех,
С яблоком рвавших свет.
Можно забыться? Нет.

Можно забыться? Вру;
Можно начать игру.
Улица, дом. Приказ:
Друг перед другом в фас,
Друг перед другом в рост:
Каждый поступок прост.
Каждый преступен шаг.
Можно ли снять пиджак?
Можно ли сняться с мест?
Улица, дом, подъезд.
В доме за пядью пядь.
Можно ли свитер снять?
Лестница, дверь, темно.
Комната, в ней окно,
Комната, два окна,
Слишком кровать видна.
Можно ли снять лицо?
Комната перед концом.
Комната. Старт. Сидим.
Подвиг необратим.
Сначала. Войди и сядь.
Можно рубашку снять?
Лампочка. Слишком светло.
Судорогой свело
Стены и потолок.
Кто бы подумать мог,
Кто бы поверить смел:
Непостижимость тел,
Замкнутость, гладкость скул
Смята, раздета. Стул,
Стол, батарея, ты –
Правильные черты
Вытекли из лица,
Смелость – начало конца.
Каждый поступок мой,
Если поставлю – стой,
Раз положу – лежи.
Смелость – начало лжи.
Смелый дотла горит.
Что я, метеорит?
Что мы, броневики?
Сняты часы с руки,
Чей-то подарок снят,

Чур, горожане спят.
Праздник – порог конца.
Можно ли снять с лица
Кожу и прочный лак?
Можно назад? Никак.
Сзади пустыня. Тут
Сыт я, одет, обут.
Скарб мой и весь багаж
Здесь. Набирает стаж
Память. Обратный путь
Вымер. Кому вернуть
Шмутки, пожитки? Прочь,
Мусор. Настала ночь
Первая, первый день;
Кралю свою раздень,
Стисни звезду свою.
Вровень стоишь. Стою,
Понят, и сыт, и согрет,
Можно очнуться? Нет.
Это ж моя стезя,
Можно ожить? Нельзя.
Первым из горожан
Можно проснуться, Джан?
Можно проснуться вслух?
Если бы свет потух!
Видеть, не видеть – знать;
Это лопатки гладь,
Рёбрьшки эти – рай,
Трогай и помирай,
Щупай звезду свою.
Можно ожить в раю?
Слишком бесплотна речь.
Можно ли свет зажечь?
Видеть тебя, смотреть
В самую точку, смерть
Скомкана за тобой,
Первый защитный слой,
Первый бессмертный щит
Дом без тебя трещит,
Стенки трещат по швам,
Страшно стоять домам,
Улицу без тебя
Щупальца теребят

Паники и тоски.
Ты защитишь виски,
Ты оградишь глаза,
Лягу под образа,
Верую в первый раз;
Ты – бронировка глаз,
Гордость их, слава – ты;
Колос несём в скиты,
Памятник. Боже мой!
Утром глаза умой:
Тот же защитный слой
Видишь перед собой,
Ту же заслонку лет.
Можно воскреснуть? Нет.

Янв. февр. 1977

Ezerkilencszázhetvenöt,
Utca, átjáró,
Négyes busz, stop.
Csupasz tenyérben homlok.
Csupasz homlokom
meleg, nagy kezekben. A félelem elolvad
a sors mélyén.
Milyen gyengék is vagyunk a melegben!
Megmenekült, legyengült, és elcsendesült
Homlokom a kezekben.
Két megálló az éjszakában.
Kiszálltunk. A busz elment.
Kiszálltunk. A mi sarkunk.
Stop. Egyre több az emlék
Január, állunk.
A hőstett helyrehozhatatlan.
Fel lehet támadni hirtelen
Azokból az ismeretlen,
Ószövetségi kezekből,
Melyek az almával együtt bűnt szakítottak,
melyek az almával együtt fényt szakítottak.
Meg lehet magadról feledkezni? Nem.
Meg lehet magadról feledkezni? Hazudok;
Játékba kezdhetsz.
Utca, ház. Parancs:

Egymással szemben csak szembe,
Egymás előtt felegyenesedve:
Minden tett egyenes.
Minden lépés bűnös.
Szabad-e levenni a kabátot?
Szabad-e megmozdulni?
Utca, ház, lépcsőház.
A házban lépekről lépésre.
Szabad-e levetni a pulóvert?
Lépcső, ajtó, sötét.
Szoba, benne ablak,
Szoba, két ablak,
Az ágy túlságosan látható helyen.
Szabad-e levetni az arcot?
Szoba a vég előtt.
Szoba. Start. Ülünk.
A hőstett visszafordíthatatlan
Először. Lépj be és ülj le.
Szabad-e levetni az inget?
Kislámpa. Túl világos van.
Görcsbe rándulnak
a falak és a mennyezet.
Ki gondolta volna,
Ki hitte volna:
A testek megfoghatatlansága
Járomcsontok zárkózottsága, simasága
Összegyűrve, levetve. Szék,
Asztal, radiátor, te –
A szabályos vonások
Lefolytak arcodról,
A bátorság – a vég kezdete.
Minden tettem,
Ha felállítalak – állj,
Ha lefektetlek – feküdj.
A bátorság – a hazugság kezdete.
A bátor porig ég.
Mi vagyok én, meteorit?
Mik vagyunk mi, páncélosok?
A karórák levetve,
Valaki ajándéka levetve,
Pszit, a városlakók alszanak.
Az ünnep – a vég küszöbe.
Le lehet-e venni az arcról

a bőrt és más egyéb lakkot?
Vissza lehet-e fordulni? Nincs rá mód.
Mögöttünk sivatag. Itt
megvan ételem, cipőm, ruhám.
Minden holmim, csomagom
Itt van. Egyre több az
Emlék. A visszaút
Kihalt. Kinek adjam vissza
a cuccokat, cókmókokat? Ki a
Szeméttel. Eljött az első
Éjszaka, az első nappal;
Vetköztesd le királynőd,
Szorítsd magadhoz csillagodat.
Egy szinten állsz. Állok,
Megértenek, jóllaktam és felmelegítettek,
Jöhet az ébredés? Nem.
Ez az én utam,
Fellélegezhetek? Nem lehet.
A városlakók közt elsőként
Felébredhetek-e, Dzsán?
Ébredhetek-e hangosan?
Ha a fény kialudna!
Látni, nem látni – ismerni;
Lapockája simaságát,
Ezeket a mennyei bordákat,
Érintsd meg és halj meg,
Tapogasd meg csillagodat.
Fellélegezhetsz-e a mennyben?
Túlságosan test nélküli a beszéd.
Szabad-e felgyújtani a lámpát?
Hogy lássalak téged,
lássam a lényedet, A halál
összegyűrve, mögéd hajítva,
Első védőréteg,
Első halhatatlan pajzs, te
Nélküled recseg-ropog a ház,
A falak megrepedeznek,
És félnek állva maradni,
Nélküled a pánik és a sóvárgás
csápjai cibálják szét az utcát.
Te megvéded a halántékot,
megóvod a szemet,
Az ikonok alá fekszem,

És most először hiszek;
Te – a szem páncélburka,
Büszkesége és dicsősége – Te;
Kalászt viszünk a remetelakokba,
Emlékművet. Istenem!
Mosd meg reggel a szemed:
Ugyanazt a védőréteget
Látod magad előtt,
Az évekből álló biztonsági szelepet.
Fel lehet- e támadni? Nem.

1977 jan. febr.

ЛЮБОВЬ ЗЕМНАЯ И НЕБЕСНАЯ / FÖLDI ÉS ÉGI SZERELEM
(1977-1979)

КОНЕЦ КНИЖКИ ДЖАНА
A DZSÁN-KÖNYVE VÉGE

1.

За что одну тебя лишь знаю
И понимаю я?
Утешь меня моя земная,
Небесная моя.
За что тобой одной богат я,
Кичусь тобой одной
Как мне отдать тебя обратно,
В день новый, выходной?
Вернуть назад. Я недоволен
Ни музой, ни сырьём,
Меня мутит от этих голеней,
Сверлит календарём
Давнишним. Вылиняло знамя
В походе за тобой.
Какие музы так гоняли
На голод, на убой,
Когда так медленно, так грязно
Кромсали разум наш?
За что одна ты мне навязана,
В пожизненный багаж,
Как от рождения родная
Страна, родной язык?
Откуда я тебя так знаю,
Когда к тебе привык?
Тюрьма. Бездомных пеленают
В полярные края.
Спаси меня, моя земная,
Небесная моя.

Miért egyedül csak téged ismerlek
És értelek meg én?
Vigasztalj meg engem én földi,
Égi kedvesem.
Miért te vagy minden gazdagságom,
Miért veled dicsekszem egyre csak
Hogy adjalak téged vissza,
Az új napon, ünnepnapon?
Hogy vigyelek vissza. Elégedetlen vagyok
A múzsával is és a nyersanyaggal is,
Viszolygok ezektől a lábszáraitól,
Furdal a régi naptár.
Kifakult a zászló,
Míg téged kerestelek.
Milyen múzsák űztek
Éhezésre, vágóhídra,
Miközben lassan és piszkosan
Megtépázták értelmemet ?
Miért te rendeltetted nekem,
Életre szóló úti csomagomba,
Mint a haza vagy az anyanyelv,
ami születésünktől adott?
Honnan ismerlek ennyire,
Mikor szoktam hozzád?
Börtön. A hajléktalanokat
Sarkvidéki körzetekbe bugyolálják.
Ments meg engem én földi,
Égi kedvesem.

2.

Ни капли видимости в лицах.
Какая разница в кого
Нам предстоит переселиться,
Когда поместье даровое?
Мне не с кем обменяться роком:
Повременить, переменять,
Переместиться ненароком
К огню от прежнего огня,
Отмыться от земного срока,
От своего, авось другой,
Другая, вышняя морока?

А до неё подать рукой.
Немая непролазность. В лицах
Непроходимость. Как пройти
В ту непройденную страницу,
Что раз мелькнула на пути,
На узкой просеке опальной
Наследьем Божьего посла?
Бельмом подёрнулась реальность,
Белесой плёнкой поросла.

Egy csepp látszat sincs az arcokon.
Nem mindegy, hogy kibe
Költözik majd bele a lelkünk,
Mikor a birtok ajándék volt?
Nincs kivel sorsot cserélnem:
Várni, kicserélni,
Véletlenül tűzbe költözni át
Az eddigi tűzből,
Kimosakodni a földi időből,
A sajátomból, talán egy másik,
Másik magasabb rendű bódulatba?
Hisz csak egy kőhajtásnyira van.
Néma áthatolhatatlanság. Az arcokban
Átjárhatatlanság. Hogyan jussak át
Arra a még járatlan oldalra,
Amely egyszer felbukkant az úton,
A keskeny kegyvesztett irtáson,
Az isteni küldött örökségeként?
A valóságot fehérhályog vonta be,
Fakó hártya nőtte be.

3.

Остыла магия начал
В столпотвореньи духа.
Ты – мой единственный причал.
Но здесь бесспорно сухо.
И плаваний забыт успех.
Ни ручейка под судном,
Расплата за природный грех
На паруснике блудном,

Месть за награбленную снедь,
Которой трюмы полны,
За мясо с кровью. Не сумеь
Спустить корабль на волны!

Воистину в аду нет рек.
Ад сух. В пустыне сухо.
И пересохший человек
Шум шторма ищет ухом.
Но слух бессилен в тех краях:
Ад тих. В пустыне тихо.
И коли прошуршит змея,
Не поминают лихом.

A kezdetek varázsa kihűlt
A szellem zűrzavarában.
Egyetlen kikötőm –Te vagy.
De itt vitathatatlanul száraz a meder.
És a hajózás sikere már a múlté.
A hajó alatt még patak sem csörgedez,
Ez a büntetés az eredendő bűnért
A tévelygő vitorláson,
Bosszú a rablott élelemért,
Amivel tele a hajó gyomra,
A véres húsért. Nem lehet
a hajót vízre bocsátani!

A pokolban valóban nincsenek folyók.
A pokol száraz. A sivatag is száraz.
S a kiszáradt ember
A tengeri vihar zaját véli hallani.
De arrafelé eltompul a hallás:
A pokol csendes. A sivatagban csend honol.
S ha zizegve megjelenik egy kígyó,
nem gondolnak majd haraggal rád.

4.

Мы мифом обрастаем
Теснее с каждым днём.
И с каждого листа я
Кидаюсь в водоём.
Обычаи любимых:
Не ждать, не жить, не быть.
В кровати не вопим мы
Лишь потому, что – быт.
Коллизия простая,
Сюжет как мир матёр,
Я долго вырастаю
В пожизненный костёр.

Mítoszok fonódnak körénk,
Napról napra szorosabban.
És minden lapról
A vízbe vetem magamat.
A szerelmesek szokása:
Nem várni, nem élni, nem lenni.
Az ágyban csak azért
Nem üvöltünk, mert – hétköznapi lét.
Egyszerű kollízió,
A téma öreg, mint a föld,
S én lassan életre szóló tűzzé
Növök.

5.

Птичка-Феникс/ Főnix madárka

Я пожелал тебя на память.
И ты на суд пришла:
Пред годовальными гробами
Два скинутых крыла.
И если я ещё увижу
Тебя, так на костре,
Где дым всё выше, люд всё ниже
И треск, и хруст в коре.

Но ты обязана рождаться
Из пепла, из дымка
При перемене декораций,
Напугана слегка.
Тебе взглянуть придётся снова
На выгоревший свет,
Твоё бессмертие готово,
И нет иных планет
Для вновь рождающихся, кроме
Надышанной земли.
И снова птичка ходит в доме,
И угли замели.

Emlékbe téged kívántalak.
S te eljöttél a tárgyalásra:
Az egyéves koporsók előtt
Két ledobott szárny.
Ha még egyszer megpillantalak
Téged, az a máglyán lesz,
Hol a füst egyre följebb száll, az emberek meg egyre lejjebb
És pattog, ropog a fakéreg.
De neked újjá kell születned
A hamuból és a füstből
Díszletcserével
Bár kissé ijedten.
Újra bele kell majd nézned
A kiégett fénybe,
Halhatatlanságod kész,
És nincs más bolygó
Az újjászületőknek,
Az elhasznált levegőjú földön kívül
S a madár újra a házban jár-ke,
S a hamut már összetakarították.

6.

Ещё бы не ставить дольмен,
Не строить тебе пирамид,
Когда весь насущный обмен
Веществ о тебе вопиит!
Куда мне деваться? Едва
Проснусь, перережусь, как бритвой
Тобой. И какие слова
К тебе, и какие молитвы?

Но мне не дожить до тебя.
Ни тем, кто с тобою живёт,
Это ничья судьба,
Внешний прострел, пролёт,
Сбоку, издалека,
Мимо и далеко,
Это ничья строка
Шепчется на ушко.
Рядом с пустой рукой
Это ничьи слова
Падают за упокой
Нищего существа.

Hát hogyne állítanék neked dolment,
Hogyne építenék piramisokat!
Mikor a mindennapi anyagcsere is
Érted kiált!
Mi mást is tehetnék? Hisz amint felébredek,
megvágom veled, mint borotvával,
magam. Mily szavakat,
Milyen imákat mondjak neked?

De nem érhetek fel hozzád.
Sem azokhoz, kik veled élnek,
Sorsod senkié sem,
Kívülről tüzelés, átrepülés,
Oldalról, messziről,
mellé és messzire,
A verssor, melyet
füledbe suttogok, senkié.
Üres kezem mellett

A szó, mely
a szegény pára
lelki üdvéért hull,
senkié.

7.

Всё та неизменная гостья,
Что ныне ко мне не приходит,
А только по снам и по мыслям,
По гулким следам, босиком,
А что тут ни след, то колодец,
Вдоль скользкая тень колобродит,
А те, что спустились, не вышли,
А с прочими я не знаком.

Всё та же упорная гостья
Без умолку ходит по суткам,
И вот уже самый последний,
И самый последний глоток,
И снова последний. И снова,
И капля последнего слова,
И надо упасть на колени,
Упасть, как на гонг молоток.

И снова она не приходит,
И снова немые и нелепы
Те пропасти, что натворила,
Нарыла и не замела.
Но дыры. И тянет пустое
Пространство. И сыплются стаи
Событий. И тают настилы,
И вдруг исчезают тела.

И снова приходит та гостья,
Приходит ко мне на изнанку,
В чужой, недоступной одежде
Приходит, стучится в висок,
И даже когда понарошке,
Когда на стене, на бумажке,
И даже подобие прежней,
Миры замечает в песок.

Та гостья не помнит, не знает,
Не чует, не хочет, не может,
Та гостья на каждой минуте
Торчит, как кусок на клыке.
И давится время добычей.
Тошнит. И язык изувечен.
И мелкие капельки ртути,
Как пот в пережатой руке.

И снова приходит та гостья,
Уже через сотню столетий,
Она очевидно не эта.
И видимо даже не та.
Не помню, не знаю, не вижу.
А может быть ближе и ближе,
А может быть с этого света
Та гостья на память взята.

Változatlanul ugyanaz a vendég,
Nem jön mostanában hozzám sosem,
Csak álmomban és gondolataimban,
A visszhangzó nyomokon, mezítláb,
A nyomok, mint a kút, oly mélyek,
Köztük megfoghatatlan árnyék ögyeleg,
Akik leereszkedtek, nem jöttek ki,
A többieket meg nem ismerem.

Ugyanaz a kitartó vendég
Járkál naphosszat,
S íme már az utolsó,
A legutolsó korty,
És újra az utolsó. És újra,
az utolsó szó csöppje,
És térdre kell esni,
Térdre esni, mint gongszóra.

És újra nem jön el,
És újra némák és értelmetlenek
A szakadékok, melyeket ő teremtett,
Ő ásott, és nem temetett be.
Lyukasan hagyott. S az üres térség

magához vonz. Események.
rajzanak. És burkolatok olvadnak
És egyszercsak testek tűnnek el.

És újra eljön az a vendég,
Kifordított, idegen,
elérhetetlen öltözékben,
Eljön s a halánték lüktet,
még akkor is, ha játékból,
ha a falon, papíron,
S ha csak hasonlít is arra a régre,
homokba temeti a világokat.

Az a vendég nem emlékszik, nem ismeri,
Nem érzi, nem akarja, nem bírja,
Az a vendég minden percre
Úgy van felszúrva, mint az agyaron a hús.
És fulladozik a zsákmánytól az idő.
Émelyeg. És a csonkolt nyelven.
Apró higanycseppek gördülnek le,
Mint izzadság az elszorított kézben.

És újra eljön az a vendég,
Vagy száz évszázaddal később,
Nyilvánvalóan már nem ez.
Sőt láthatóan nem az.
Nem emlékszem, nem ismerem, nem látom.
Talán egyre közelebb,
Talán e világból
maradt az a vendég emlékbe.

8.

Любимая, я вновь в дороге,
и вновь дорога о тебе.
Опровергаются итоги
На новой трассе и судьбе.
На новой? Нет, судьба всё та же,
Всё ты, виньеткой по ножу.
Что в новой жизни мне прикажешь?
Что сам себе я прикажу?
Опять на поезд, на дорогу,

Я нищим сквозь тебя иду,
Ты – на потом. Тебя так много
На горизонте, на виду!
Ты – связь с действительностью. Время
Моё в тебя заключено,
Не вытекает. Мир по схеме
Твоей создал веретено,
Как ты, и ночь, и день проходят,
Планеты движутся, как ты.
Всё мимо солнца, на восходе
И на заходе жгут мосты.
И в этом городе ищу я
Тебя, как год тому назад
В других, по склонам лиц кочуя,
Живу на ощупь, наугад,
С планетой связан я постольку,
Поскольку ты – её реле,
Ты связь вещей, и ни на толику
Неизменима на земле.

Újra úton vagyok, kedvesem,
és újra rólad szól ez az út.
Cáfolják az eredményt
Az új úton és a sorsban.
Az új úton? Nem, a sors ugyanaz,
Még mindig te vagy, mint mintázat a késen
Az új életben mit parancsolsz?
És én magamnak mit parancsolok?
Újra vonatra szállni, útra kelni,
Nyomorultként rajtad keresztül megyek,
Téged későbbre hagylak. Olyan sok van belőled
a láthatáron, szem előtt!
Te vagy a kapcsolat a valósággal. Az én időm
Beléd van zárva,
Nem folyik ki. A világ a te sémád szerint
alkotta meg az orsót,
Úgy követi egymást az éj s a nap, mint te,
A bolygók úgy forognak, mint te.
Elkerülve a napot, napkeltekor
És napnyugtakor égetik a hidakat.
Ebben a városban is téged kereslek,
mint egy évvel ezelőtt

Más arcok halmain vándorolva,
Tapogatózva, találomra élek,
A bolygóval csak annyira vagyok kapcsolatban,
Amennyiben Te a reléje vagy,
Te vagy a dolgok közt a kapocs,
És nem lehet rajtad változtatni itt a földön.